

ת"פ 7028/09/13 - מדינת ישראל נגד עבדלה אבו מחארב

בית משפט השלום ברחובות

17 מרץ 2016

ת"פ 7028-09-13 מדינת ישראל נ' אבו מחארב(עציר)

7049-09-13

לפני כבוד השופטת אפרת פינק
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
עבדלה אבו מחארב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מורן ישראל הנאשם בעצמו בא כוח הנאשם עו"ד נחמיה ששון

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות כדלקמן: החזקת כלי פריצה לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; היזק במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; התפרצות לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; גניבה מרכב, לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין; גניבת רכב, לפי סעיף 413ב(א) לחוק העונשין; נהיגה ללא רשיון לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961; נהיגה ללא פוליסת ביטוח, לפי סעיף 2(א) ו- (ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970; התנגדות למעצר חוקי, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין; והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) יחד עם סעיף 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים

[נוסח חדש], התשל"ג - 1973.

2. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 26.8.13, בין השעות 23:00 ועד 05:30, הגיע הנאשם לבית מספר 87 ביישוב בית גמליאל, שם חנה רכבו של המתלונן. בתוך הרכב היתה מצלמת סוני. בנסיבות אלו, שבר הנאשם את חלון הרכב שבצד הנהג, נכנס אל הרכב ושבר את מכסה המתנע. לאחר מכן פתח את מכסה המנוע והתקין מחשב רכב שהביא עמו, ובאמצעותו התאפשר לו להניע את הרכב. הנאשם נטל את המצלמה מהרכב והעבירה למקום שאינו ידוע. בהמשך לכך, נסע הנאשם עד למחסום מיתר שעל כביש 60, שם עוכב על ידי השוטרים דוד סבח, אשר ביקש ממנו לצאת מהרכב. השוטרים סבח הבחין בשברי זכוכית ברכב ובמכסה השבור של המתנע, ומשראה זאת הנאשם החל במנוסה. השוטרים סבח דלק בעקבות הנאשם וצעק "עצור משטרה". הנאשם לא עצר, והשוטרים סבח התריע כי אם לא יעצור ישתמש נגדו באקדח טייזר. הנאשם המשיך להימלט ומכאן שהשוטרים סבח נאלץ להשתמש נגדו באקדח הטייזר והפיל את הנאשם לקרקע. השוטרים ליאור פימה הבחין כי הנאשם השוכב על הקרקע ממשיך להתנגד והוא נחלץ לעזרתו של השוטרים סבח, כאשר הנאשם ממשיך להתנגד ומנסה להשתחרר מאחיזתם של השוטרים. בנסיבות אלו, החזיק הנאשם על גופו חשיש במשקל 0.3906 גרם נטו, לצריכתו העצמית.

3. בתשובתו לכתב האישום מסר בא כוח הנאשם, כי הנאשם מודה בכך שנהג ללא רשיון - וממילא גם ללא ביטוח. הנאשם כפר ביתר העבירות שיוחסו לו. עוד טען, כי עומדת לנאשם טענת אליבי שלפיה שהה בביתו בשעות שבהן בוצעה ההתפרצות והגניבה, והטענה לא הופרכה. עוד טען, כי אחר מסר לו את הרכב בכניסה ליישוב לקיה וביקש כי יעבירו לאחר מחסום מיתרים, אולם לנאשם אין קשר לעבירות הרכוש ולסם שנמצא. עוד הוסיף וטען, כי הנאשם לא ברח מהשוטרים, והמחסום המצולם, ומכאן שהיה על המשטרה להציג את הצילומים מהמחסום.

גדר המחלוקת

4. באת כוח התביעה טענה, כי מהראיות בתיק עולה שהנאשם התפרץ לרכב, גנב אותו וכן גנב מצלמה מהרכב. למעשה, אין מחלוקת כי הרכב אכן נגנב מהמתלונן וברכב היתה מצלמה של המתלונן. מעדויות השוטרים ומהתמונות שהוגשו עולה, כי הנאשם נתפס נוהג ברכב הגנוב במחסום המשטרה, כאשר זכוכיות הרכב מנופצות, הפלסטיק באזור המתנע שבור, חיווט הרכב פגוע וברכב מחשב מעקף. לטענתה, אין ליתן כל אומון בגרסתו של הנאשם, אשר רצופה סתירות ותמיהות רבות. גרסת האליבי של הנאשם הופרכה וגם גרסת האם, שהובאה מטעמו אינה מהימנה כלל, והיא סותרת את גרסתו של הנאשם.

5. עוד טענה, כי הוגשו ראיות לכך שהנאשם נהג ברכב ללא רשיון וללא ביטוח, והחזיק סמים כמוחס לו ולמעשה גם הנאשם הודה בכך.

6. עוד הוסיפה וטענה, כי יש ליתן אומון מלא בגרסאות השוטרים כי הנאשם ברח מהם והתנגד למעצר, כאשר למעשה גם הנאשם עצמו מאשר את ההתרחשות בהקשר זה.

7. לטענת באת כוח התביעה גם אין ליתן כל משקל לטענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה. המדובר בטענות בדבר בדיקות שלא נערכו ברכב שכלל אינן רלוונטיות לדיון בתיק, כאשר ברי כי הנאשם נהג ברכב.

8. בא כוח הנאשם טען, לעומת זאת, כי הנאשם אמנם נתפס כאשר הוא נוסע ברכב, אולם עלה בידי הנאשם להפריך את הכלל בדבר "החזקה התכופה". לטענתו, יש ליתן אומון מלא בגרסת הנאשם, שלפיה בהיותו בצומת ביקשו שני אנשים ממנו כי יעביר את הרכב לשטחים, לצורך טסט ותיקון.

9. לטענתו, גם לא נמצאו ראיות כלשהן כי הנאשם החזיק כלי פריצה ברכב.

10. עוד טען, כי נמצאו בתיק מספר מחדלים: לא נבדק מספר הטלפון שממנו נעשו מספר שיחות לנאשם; לא נערכו מסדרי זיהוי; לא נמצאו טביעות אצבע או אמצעי זיהוי אחרים ברכב; לא אוכן הטלפון של הנאשם.

11. בא כוח הנאשם הוסיף וטען, כי הנאשם מודה בנהיגה ללא רשיון, ללא ביטוח ובהחזקת הסם. ההודאה בהחזקת הסם ניתנה בניגוד לכפירה.

12. באשר לעבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והתנגדות למעצר טען בא כוח הנאשם, כי אין כאן הכשלת שוטר משום שהנאשם פתח במנוסה קודם למעצרו, ולאחר מכן נורה באמצעות טייזר וממילא לא התנגד למעצר. עוד טען, לראשונה בסיכומיו, כי השוטרים חרגו מכללי השימוש בטייזר בעת המעצר.

דין והכרעה

עבירות הרכוש - גניבת רכב, התפרצות לרכב, היזק לרכוש במזיד וגניבה מרכב

13. אין מחלוקת, כי רכבו של המתלונן נגנב מחנייתו סמוך לביתו בלילה שבין יום 26.8.13 ויום 27.8.13. ברכב היתה מצלמת וידאו סוני, מכונת גילוח וכלי עבודה בתא המטען (נ1; פרוטוקול הדין, בעמ' 56 - 61).

14. ביום 27.8.13 בשעה 05:30 לערך, הגיע הנאשם על כביש 60 למחסום מיתר. השוטר סבח מיחידת אתגר עמד במחסום ובדק רכבים. לטענת השוטר סבח, כאשר הגיע רכבו של הנאשם, הבחין שמדובר ב"בן מעוטים" ולפיכך בדק את לוחית הזיהוי של הרכב שבו נסע הנאשם מול המסוף. לאחר שמצא שהרכב שייך לתושב בית גמליאל, ביקש השוטר סבח מהנאשם תעודת זהות ומצא כי מדובר בנאשם המתגורר בלקיה ואין מדובר בבעליו של הרכב. השוטר סבח ביקש מהנאשם לצאת מהרכב, הסתובב סביב הרכב והסתכל לתוכו. בשלב זה ראה זכוכיות על הרצפה ועל המושב וכן ראה שפלסטיק מכסה המתנע שבור (פרוטוקול הדין, בעמ' 15 - 17). השוטר פימה הוסיף, כי בעת החיפוש ברכב הבחין בזכוכיות השבורות, במכסה המתנע השבור, וכן במעקפים בחיווט של הרכב ובמחשב המחובר למנוע שעליו כיתוב בערבית עם טוש (שם, בעמ' 30, 33 - 34). חוקר זירת העבירה אברהם גולדברג ציין, שכאשר בדק את הרכב וצילם אותו מצא כי מחובר מחשב רכב למנוע שאינו המחשב המקורי (שם, בעמ' 47).

15. גם מהתמונות שהוגשו לבית המשפט עולה, כי לרגלי מושב הנהג ברכב היו זכוכיות מנופצות, מכסה מתנע היה שבור, החיווט אינו במקומו, ומחשב חובר למנוע הרכב באופן פיראטי (נ2, א - י; ת3; ת4; ת5).

16. מכאן, שהרכב שנגנב זמן קצר לפני כן, היה בחזקתו של הנאשם בעת שנעצר במחסום מיתר, ובעת תפיסת הרכב היו בו סימנים מובהקים בדבר התפרצות לרכב וגניבתו זמן קצר קודם לכן.

17. למרות שלא נטען דבר בהקשר זה במסגרת הסיכומים, ואין הדבר דרוש להכרעה, אין בידי להתעלם מדבריו של השוטר סבח כי עצר את הרכב אך משום שנהג בו "בן מעוטים", וכי לו היה מדובר בנהג יהודי לא היה עוצר אותו (שם, בעמ' 20 - 21). המדובר באמירה גזענית ומפלה שטוב היה לה אם לא היתה נאמרת. ייתכן מאוד כי לו מדובר היה בחיפוש המתבצע על יסוד דבריו של השוטר, היה על בית המשפט לשקול את פסילתו. עם זאת, במקרה דנן החיפוש לא עומד בבסיס הראיות המפלילות, וממילא לא ניתן לייחס לאמירותיו הפסולות של השוטר משמעות של ממש.

18. תפיסת הנאשם עם רכב שנגנב זמן קצר אחרי גניבת הרכב, עם סימנים מובהקים בדבר התפרצות לרכב וגניבתו, מקימה את 'החזקה התכופה'. על כך נאמר:

עמוד 3

"הכלל בדבר 'החזקה התכופה' אינו אלא אחת מהחזקות שבעובדה. על פי ההיגיון וניסיון החיים, ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב, זמן לא רב לאחר הגניבה, בחזקתו של פלוני על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה הינו בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות שתהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו, או שיהיה בהן כדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידיו. בסופו של עניין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן, אפילו הסברו של הנאשם לא נמצא מהימן, ובהתחשב בכלל נסיבות המקרה עליו לקבוע, אם יש בחזקה כאמור כדי לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם" (ע"פ 480/88 פרץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 397, בעמ' 399 - 400; ראו גם: ע"פ 5092/92 רחמים נ' מדינת ישראל (6.5.93); ע"פ 5492/11 אלרחמן נ' מדינת ישראל (5.8.12)).

19. האם עלה בידי הנאשם להפריך את החזקה התכופה? התשובה על כך היא בשלילה.

20. הנאשם מסר את גרסתו לעניין זה במספר שלבים:

עם מעצרו מסר הנאשם לשוטר פימה, כי אינו יודע מהיכן הרכב שבו נתפס (פרוטוקול הדיון, בעמ' 29 - 30);

בחקירותיו במשטרה, ולאחר שהתייעץ עם עורך דין מסר הנאשם, כי יצא מהבית בסביבות השעה 04:50, הלך ברגל לתחנת האוטובוס והמתין שם משעה 05:00 לערך. לטענתו, למקום הגיעו שני רכבים, האחד מהם, הרכב שבו נתפס בסופו של דבר. היו ברכבים שני אנשים, האחד בשם יוסף שאותו ראה בעבר בבית קפה בבאר שבע, והשני בשם אחמד. יוסף ביקש ממנו להעביר את הרכב "לתיקון בשטחים", להביא את הרכב למחסום מיתר ומשם הוא ייקח את הרכב. בהמשך חקירתו תיקן ואמר כי היה אמור להביא את הרכב לכיכר אחרי המחסום. לטענתו, יוסף אמר שישלם לו 200 ₪ ולאחר מכן יחזירו לצומת שוקת. הרכב היה מונע והוא נסע בו עד צומת שוקת. כאשר נתבקש על ידי השוטר לפתוח את הבגאז', ראה שיש זכוכית על הרצפה לרגליו ושהמתנע שבור. בעקבות זאת "נלחץ" והחל לברוח. כן הוסיף הנאשם בחקירתו, כי נתן ליוסף את מספר הטלפון שלו וכי יוסף התקשר אליו לאחר שעבר את המחסום. הנאשם הפנה למספר טלפון שלטענתו הוא המספר של יוסף (ת/12; ת/6);

בעדותו מסר הנאשם, כי הוא יוצא לעבוד בכל בוקר בסביבות השעה 05:00. גם ביום 27.8.13 יצא בערך באותה שעה, לאחר שאמו נתנה לו לאכול. לדבריו, הגיע לצומת בסביבות השעה 05:30 ושם פגש שניים שבקשו ממנו להעביר את הרכב לשטחים לשם עריכת טסט. כן ציין, כי לא הכיר את אותם אנשים קודם לכן וגם לא ידע מה מספר הטלפון שלהם. את שמותיהם הראשונים מסר בחקירה, אולם אינו יודע פרטים נוספים על אודותם. השניים נכנסו לרכב נוסף ואמרו לו שיחכו בכיכר אחרי המחסום. הנאשם הכחיש מכל וכל שהיה במושב בית גמליאל וגנב רכב (פרוטוקול הדיון, בעמ' 85 - 86, 96 - 100).

21. הגעתי למסקנה, כי גרסתו של הנאשם מופרכת, מלאה סתירות, חסרת היגיון ואין ליתן בה כל אמון, וזאת ממספר טעמים מצטברים:

שעת ההגעה לצומת - הנאשם מסר מספר גרסאות לעניין השעה שבה יצא מביתו והגיע לצומת. בחקירתו במשטרה מסר כי הגיע לצומת כבר בשעה 04:50 (ת/12) ואילו בעדותו מסר תחילה כי הגיע בסביבות 05:30 (פרוטוקול הדיון, בעמ' 96 - 99). יתר על כן, הגרסה שלפיה הגיע לצומת בשעה 05:30 אינה סבירה כלל, משום שבאותה שעה כבר נתפס באזור המחסום. כאשר הבין הנאשם, כי גרסתו שלפיה הגיע לצומת בשעה 05:30 אינה סבירה, אמר שאינו זוכר

מתי הגיע לצומת (שם, בעמ' 98). הנאשם מסר, כי הדרך מביתו לצומת ארכה כחצי שעה (שם, בעמ' 98). מכאן שהנאשם הקדים לצאת מהבית באותו היום, ככל הנראה משום שהיו לו תכניות אחרות שהיה עליו להספיקן קודם לעבודתו.

שיחות הטלפון - בחקירתו מסר הנאשם, כי יוסף ואחמד ניגשו אליו בשעה 05:00, ללא תיאום מוקדם, כאשר הוא המתין בתחנת האוטובוס. כן טען שלאחר מכן התקשר אליו יוסף פעם אחת בלבד, כאשר היה בקרבת המחסום. הנאשם הציג את מספר הטלפון שלטענתו שיך ליוסף. דא עקא, כי משיחות הטלפון שערך הנאשם לכאורה עם אותו מספר הטלפון עולה, כי נערכו ארבע שיחות החל מהשעה 04:42 ועד שעה 05:18, ולאחר מכן היו שתי שיחות טלפון אל הנאשם שלא נענו בשעה 05:21 ובשעה 05:33 (ת/12). גם משיחות הטלפון עולה, אפוא, כי גרסתו של הנאשם אינה מהימנה, אלא שהנאשם ניהל מספר שיחות בשעות מוקדמות עם איש או אנשים שעמם ביצע את העבירות.

גרסת הנאשם כי פגש אנשים שאינו מכיר שביקשו ממנו להעביר הרכב לשטחים - גרסתו של הנאשם כי שני אנשים שאינו מכיר בקשו ממנו להעביר רכב לשטחים תמורת 200 ₪, על מנת לעשות לרכב טסט או לתקן אותו, מופרכת על פניה. יש לזכור גם, כי הנאשם נעדר רשיון נהיגה והוא לא סיפק כל הסבר מדוע אותם אנשים לא היו יכולים להעביר בעצמם את הרכב לשטחים. יתר על כן, אם אמנם היה הנאשם מקבל את הרכב במקרה משני אנשים, כפי שטען, היה עליו לדעת, כי מדובר ברכב גנוב, וזאת כאשר הרכב מונע ובשל מצבו של הרכב, לרבות הזכויות המנופצת, החיווט והמחשב שאינו מקורי. טענתו של הנאשם בהקשר זה, כי לא שם לב למצב הרכב (שם, בעמ' 99) אינה סבירה. מצב הרכב בולט לכל עין והזכויות היא לרגלי הנהג.

ברירתו של הנאשם - כאשר הנאשם חש כי השוטרים שמו לב לזכויות השבורה ולמצבו של הרכב, החל לברוח. המדובר בהתנהגות מפלילה, שאינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם, כי לא ביצע כל עבירה. יתר על כן, הנאשם לא טען באותו שלב, כי רכב אחר ממתין לו לאחר המחסום - טענה, אשר היתה יכולה לאשר את גרסתו.

הנאשם העיד בשפה העברית בעדותו הראשית, וכאשר החלה החקירה הנגדית, טען שוב ושוב שאינו מבין את השפה העברית. הדיון נדחה לצורך זימון מתורגמן לשפה הערבית, אולם גם בדיון הנדחה שתורגם לנאשם באמצעות מתורגמן, ביקש הנאשם מהמתורגמן פעמים רבות לתרגם שוב ושוב את השאלות. הרושם שנוצר הוא שהנאשם מתחמק ממתן תשובות.

22. אמו של הנאשם העידה מטעמו.

בעדותה מסרה האם, כי באותה תקופה הנאשם עבד בבאר שבע, ובמועד הרלוונטי לכתב האישום, הנאשם לקח את האוכל ושם בתיק בסביבות 05:30. לדבריה, לא ייתכן שהנאשם יצא לפני השעה 05:30. תחילה, עמדה על כך כי ראתה שהנאשם שכב לישון בסביבות 20:30 - 21:00. אולם, לאחר שנודע לה כי דברים אלו סותרים את חקירת הנאשם, אמרה כי אינה יודעת אם הנאשם רק אמר שהוא שוכב לישון ובפועל לא עשה כן. האם עמדה תחילה על כך שהעירה את הנאשם בסביבות 05:15 - 05:20. אולם, גם כאן, לאחר שהבינה שהנאשם מסר גרסה אחרת לעניין שעות היציאה, מסרה שהעירה אותו כחצי שעה לפני 05:30, אולם עמדה על כך שלא היה מחוץ לבית לפני 05:00. בהמשך, כאשר עומתה עם דבריו של הנאשם בחקירתו כי יצא בשעה 04:50, מסרה כי אינה זוכרת מתי יצא (פרוטוקול הדיון, בעמ' 101 - 104).

23. אמו של הנאשם הותירה רושם בלתי מהימן, לאור הסתירות הרבות בגרסתה המתפתחת וניכר כי כל רצונה לסייע לנאשם. יתר על כן, גרסתה באשר לשעות היציאה של הנאשם מהבית סותרת את העובדה שכבר בשעה 05:30 נתפס הנאשם על ידי המשטרה במחסום.

24. הנה כי כן, לא עלה בידי הנאשם להפריך את "החזקה התכופה", וגרסתו בדבר הנסיבות שבהן הגיע הרכב לחזקתו אינן סבירות ואינן מתקבלות על הדעת. מכאן, שהגעת למסקנה, כי הנאשם היה שותף למעשה ההתפרצות לרכב וגניבתו. אגב ההתפרצות לרכב, ניזוק הרכב, כפי שניתן ללמוד מהתמונות ומעדויות השוטרים בתיק. מכאן, כי הוכח, כי הנאשם היה גם שותף לעבירה של היזק לרכוש במזיד.
25. כאן המקום להתייחס לאפשרות כי הנאשם לא היה נוכח במעשה ההתפרצות והגניבה, כטענתו. כאמור, אין בידי לקבל את גרסת הנאשם לפיה פגש במקרה שני אנשים שביקשו ממנו להעביר את הרכב לשטחים לצורך טסט או תיקון, וברי שהיתה תכנית מוקדמת לגניבת רכב, כפי שניתן ללמוד משיחות הטלפון הרבות בין הנאשם ובין האחר. עם זאת, מוכנה אני להניח, לזכותו של הנאשם, כי קיבל את הרכב מאחרים, על מנת להעבירו לשטחים, וזאת מבלי שהוא עצמו היה נוכח בעת ההתפרצות והגניבה. הנחה זו נובעת מהעובדה, כי אין ראיות, למעט החזקה התכופה, לנוכחותו במעשה ההתפרצות והגניבה. יתר על כן, גם השיחות עם האחר מלמדות כי היה שותף נוסף למעשה, וייתכן כי הוא זה שביצע הלכה למעשה את מעשה ההתפרצות והגניבה. עם זאת, גם בהתאם להנחה מקלה זו, וגם אם הנאשם לא היה נוכח במעשה ההתפרצות והגניבה, הרי שהיה שותף לביצוע העבירות בכך שהוביל את הרכב הגנוב לשטחים, כאשר הרכב הנוסף מתלווה אליו. גם לא נותר ספק בליבי, כי הנאשם ידע כי הוא שותף למעשה עבירה, וזאת לאור מצבו של הרכב שאינו מותיר מקום לסימני שאלה כלשהם בדבר מעשה התפרצות וגניבת הרכב קודם לכן.
26. סעיף 29(ב) לחוק העונשין מגדיר את המבצעים בצוואת: "המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה... ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".
27. בהתאם להלכה הפסוקה, המבצע בצוואת הוא מי שנוטל חלק בתכנית העבריינית הכוללת והוא פועל יחד עם האחרים, כך שכל אחד מהם שולט על הפעילות כולה. תרומתו של המבצע בצוואת היא פנימית וחלקו הוא מהותי בהגשמת התכנית העבריינית, וזאת גם אם לא נוכח בביצוע העבירות עצמן. (ע"פ 4389/93 **מרדכי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 239, 250 (1996); ע"פ 2796/95 **פלונים נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(3) 403 (9.7.97); ע"פ 2247/10 **ימיני נ' מדינת ישראל** (2247/10); ע"פ 2638/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (24.3.11)).
28. תפקידו של הנאשם בתכנית העבריינית כלל, לכל הפחות, את הובלת הרכב שנגנב אל השטחים. מכאן, שהוא לקח חלק פעיל בהגשמת התכנית העבריינית, וזאת גם אם לא היה נוכח במעשה ההתפרצות. שיחות הטלפון בינו ובין השותף הנוסף, כמו גם מצבו של הרכב בעת שנתפס, מלמדים כי היה מודע לתכנית העבריינית ואף שותף להגשמתה. מכאן, שהנאשם היה מבצע בצוואת של עבירות של התפרצות לרכב, גניבת הרכב וגרימת חבלה לרכב.
29. באשר לעבירה של גניבה מרכב - אין ספק שמצלמה נגנבה מהרכב, לאור עדותו של המתלונן שלא נמצא בה רבב. עם זאת, המצלמה לא נתפסה ברכב בעת שהנאשם נעצר במחסום.
30. לפי סעיף 34 לחוק העונשין:
- "(א) עבר מבצע, אגב עשיית העבירה, עבירה שונה ממנה או נוספת לה, כאשר בנסיבות הענין, אדם מן היישוב יכול היה להיות מודע לאפשרות עשייתה -
- (1) יישאו באחריות לה גם המבצעים בצוואת הנותרים; ואולם, נעברה העבירה השונה או הנוספת בכוונה, ישאו המבצעים הנותרים באחריות לה כעל עבירה של אדישות בלבד;
31. כאשר שניים או יותר חוברים לביצוע עבירה של גניבת רכב, ניתן להניח כי ברכב ימצא רכוש השייך לבעליו של הרכב. מכאן כי התוכנית לגניבת הרכב כוללת בחובה גניבה של רכוש הנמצא ברכב, והנאשם יכול היה לצפות כי ברכב

יהא רכוש שנגנב יחד עם הרכב, גם אם לא היה נוכח בעת ההתפרצות וגניבת הרכב. מכאן, כי הנאשם היה שותף גם לגניבת המצלמה מהרכב.

החזקת כלי פריצה

32. עוד מיוחס לנאשם כי החזיק ברכב כלי פריצה.

33. לא מצאתי כי קיימות ראיות בתיק לעניין החזקת כלי פריצה. יתר על כן, המתלונן טען כי היו כלי עבודה ברכב (נ/1). הנאשם גם לא נחקר ולא העיד על כלי פריצה. מכאן, שגם אם נמצאו כלים ברכב - ולא הוכח שנמצאו - ייתכן שמדובר בכלי העבודה של המתלונן.

34. לא הוכח, אפוא, שהנאשם החזיק כלי פריצה ברכב.

החזקת סמים לצריכה עצמית

35. לעניין העבירה של החזקת סמים נשמעה עדותו של השוטר פימה אשר תפס את הסמים לאחר עריכת חיפוש על הנאשם, וכן הוצגו ראיות לעניין שרשרת הסם, הבדיקות שנערכו וחוות הדעת. כן הוצגה גרסתו של הנאשם לעניין זה.

36. בעדותו של השוטר פימה מסר, כי לאחר שעלה בידו לאזוק את הנאשם, ערך עליו חיפוש, ומצא מכשיר טלפון וכסף, כאשר באחד השטרות מצא קובייה עטופה בנייר כסף. בתוך הנייר מצא חומר החשוד כסם מסוג חשיש ולשאלתו ענה הנאשם שמדובר ב"בוף". עוד ציין, כי שקל את הסם והעבירו בשקית אטומה לשוטר אוסקר יעקובוביץ' (פרוטוקול הדין, בעמ' 29 - 30).

37. מהראיות בתיק עולה, כי על הנאשם נתפס סם מסוג חשיש במשקל 0.3906 גרם נטו (ת/7; ת/8; ת/10; ת/11; ו-ת/13).

38. למעשה, הנאשם הודה בחקירתו בכך שנתפסו עליו סמים. בחקירתו מסר הנאשם תחילה, כי שוטרים תפסו חשיש בכיס ימין במכנסיו, אלא שלדבריו הסם היה ברכב "אולי נשאר מהאנשים האלה" והוא שם אותו בכיסו (ת/12, שורה 40 - 41). בהמשך חקירתו הוסיף הנאשם, כי התכוון "לזרוק" את הסמים (שם, שורה 113). בעדותו הכחיש הנאשם כי הסמים שלו. הנאשם גם הכחיש תחילה כי הסמים היו בכיסו. אולם, לאחר מכן טען כי מצא את הסמים ברכב והם היו בידו. בהמשך עדותו, הודה כי הכניס את הסמים לכיסו, אולם טען כי התכוון לזרוק אותם לאחר שמצאם ברכב (פרוטוקול הדין, בעמ' 86 - 87). בהמשך עדותו אמר, כי אינו זוכר שאמר שהתכוון לזרוק את הסמים ולמה אמר את הדברים (שם, בעמ' 100).

39. השתכנעתי, כי אין ליתן כל אומון לגרסתו של הנאשם לעניין זה. הסמים נתפסו בכיסו, כפי שאף הודה הנאשם, והטענה כי משהו השאיר את הסמים ברכב, והוא אך העביר את הסמים לכיסו, היא בלתי סבירה ואינה מתקבלת על הדעת. מכל מקום, העבירה היא של החזקת סמים - ולא נותר ספק כי הנאשם החזיק סמים.

40. מכאן, כי הוכח שהנאשם החזיק סם מסוג חשיש במשקל 0.3906 גרם נטו.

נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח

41. לעניין העבירות של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח הוגשה תעודת עובד ציבור ונשמעה גרסתו של הנאשם.

42. לפי תעודת עובד ציבור שהוגשה בהסכמה (ת/9) הנאשם אינו מחזיק ברשיון נהיגה. יתר על כן הנאשם הודה בחקירתו, כפירתו ובעדותו כי נהג ברכב ללא רשיון וללא ביטוח (ת/12, שורה 46; פרוטוקול הדין, בעמ' 30 ו-98)

43. מכאן, כי הוכח שהנאשם נהג ללא רשיון וללא ביטוח.

הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והתנגדות למעצר

44. על מה שאירע לאחר שהנאשם נעצר במחסום העידו השוטרים סבח ופימה וכן מסר הנאשם את גרסתו.

45. השוטר סבח מסר בעדותו, כי מלכתחילה עצר את הנאשם משום שהיה "בן מעוטים", ולאחר מכן בדק את זהות הבעלים של הרכב והתברר שהנאשם אינו הבעלים של הרכב. עוד ציין, כי לאחר שהבחין בזכויות ובמכסה השבור של המתנע, הבין הנאשם כי הוא חושד בו, והחל לברוח. לאחר שהנאשם החל לברוח צעק לו "עצור משטרה" אולם הנאשם המשיך במנוסתו, גם לאחר שהודיע לו כי יעשה שימוש באקדח טייזר. לפיכך, נאלץ לעשות שימוש נגד הנאשם באקדח הטייזר והנאשם נשכב על הרצפה. הנאשם המשיך להתנגד ומכאן שהיה צורך לעשות שוב שימוש באקדח הטייזר. בשלב זה הגיע השוטר פימה למקום והם אזקו יחד את הנאשם ועצרו אותו (פרוטוקול הדין, בעמ' 16 - 17; ת/1).

46. השוטר פימה מסר בעדותו, כי השוטר סבח קרא לו בקשר שהוא זקוק לעזרה, וכאשר הגיע למקום, ראה את הנאשם על הרצפה. כאשר ניסה לאזוק את הנאשם, הנאשם התנגד, התפתל וניסה להשתחרר מאחיזתו והיה צורך להצמיד אותו לאספלט על מנת להפסיק את התנגדותו (שם, בעמ' 29).

47. למעשה, בחקירותיו במשטרה הודה הנאשם בכך שברח מהשוטרים, לאחר שראה שיש זכויות שבורה ברכב והמתנע שבור. לדבריו, הבין שהרכב גנוב וחשש (ת/12, שורות 116 - 117; ת/6). גם בעדותו הודה הנאשם, כי ברח מהשוטרים, כאשר הבחין שישנה זכויות שבורה. לדבריו "נפל לי האסימון וחשדתי שהרכב גנוב" (פרוטוקול הדין, בעמ' 100).

48. מכאן, כי הוכח שהנאשם ברח מהשוטרים ואף התנגד למעצר, והכל מתוך חשש לאחר שהתגלה כי הוא נוהג ברכב גנוב.

מחדלי חקירה והתנהגות השוטרים

49. לא השתכנעתי כי נפלו בתיק מחדלים שיש בהם כדי להביא לזיכויו של הנאשם. ראוי היה אמנם לבדוק את מספרי הטלפון שמהם התקשרו לנאשם בסמוך לתפיסתו. עם זאת, בדיקת המספר יכולה היתה בעיקר להוות ראיה נוספת לחובתו, ואין במחדל כדי לפגוע בהגנתו, שהרי הנאשם מכחיש כי שוחח עם מאן דהוא לגבי ביצוע העבירה. יתר על כן, בא כוח הנאשם, דאז, ניהל חקירה נגדית ממושכת בשאלות הנוגעות למה שעשו השוטרים עם הרכב לאחר מעצרו של הנאשם: האם נלקח בגרר? האם ניטלו טביעות אצבע במקום? האם צולם הרכב, וכיצא באלה (פרוטוקול הדין, בעמ' 22 - 24, עמ' 48 - 50). לא מצאתי כי קו זה הועיל במאומה להגנתו של הנאשם, כאשר אין ספק שהנאשם נהג ברכב ונתפס כאשר ברכב סימנים מובהקים להתפרצות. באשר לאיכון הטלפון - הנאשם יכול היה להמציא את האיכון בעצמו, ומכאן שגם בהקשר זה לא מצאתי שיש באי הצגת האיכון לבית המשפט, פגיעה בהגנתו.

50. כאן המקום להתייחס לטענת בא כוח הנאשם, כי היו במחסום מצלמות ועדים נוספים, אולם הסרטונים לא נאספו לחומר החקירה וגם לא הובאו לעדות עדים נוספים, מלבד המזכר של השוטר רפי אסרף, שהוגש בהסכמה ושממנו עולה כי לא היה במקום בעת התרחשות האירוע (ת/14). השוטרים סבח ופימה אישרו כי המחסום מצולם בדרך

כלל (פרוטוקול הדין, בעמ' 18 ו-41). השוטר פימה גם אישר כי היו במקום אנשים נוספים. ברי, כי בנסיבות אלו, ראוי היה להציג את הסרטונים לבית המשפט, והיה ראוי להביא לעדות את העדים הנוספים.

51. עם זאת, לא מצאתי כי בהיעדר הסרטונים ובהיעדר עדים נוספים, יש כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם. למעשה, הנאשם הודה בחקירתו ובעדותו, כי ברח מהשוטרים. הודאת הנאשם מאשרת את רוב רובן של התביעה לעניין ההתרחשות במחסום ולא נהיר במה היו מסייעים הסרטונים או עדים נוספים.

52. עוד יש להוסיף, כי אין בידי לדון בטענות בדבר הפרת כללי השימוש בטייזר, אשר נטענו לראשונה בשלב הסיכומים, מבלי שהשוטרים נדרשו להתייחס אליהם בחקירה הנגדית. אולם, למעלה מהצורך אציין, כי אף אם הייתה הפרה של הכללים - והדבר לא הוכח - לא השתכנעתי שיש לכך משקל כלשהו על הכרעת הדין שעניינה באירועים המנותקים ברובם מהשימוש בטייזר שנעשה בתום האירוע.

סוף דבר

53. השתכנעתי מעבר לספק סביר, כי הנאשם היה שותף לעבירה של התפרצות לרכב וגניבתו. השאלה אם הנאשם היה נוכח במעשה ההתפרצות והגניבה אינה מעלה ואינה מורידה, משום שלא נותר ספק, כי הנאשם היה שותף לעבירות, בכך שניסה להעביר את הרכב לשטחים, ולאור הכלל בדבר "החזקה התכופה". אגב ההתפרצות לרכב גם הזיק הנאשם לרכב, בכך שהיה שותף לשבירת זכוכיות ברכב, פגיעה בחיווט ומעקף למנוע.

54. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של התפרצות לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, בעבירה של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב(א) לחוק העונשין, ובעבירה של היזק במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

55. הנאשם היה שותף לגניבת המצלמה מהרכב, וזאת כחלק מהשותפות הפעילה שלו בעבירת ההתפרצות וגניבת הרכב. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בגניבת מצלמה מהרכב, לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין.

56. לא הוכח כי הנאשם החזיק כלי פריצה ברכב. מכאן, שאני מזכה את הנאשם מעבירה של החזקת כלי פריצה, לפי סעיף 413 ז לחוק העונשין.

57. הוכח כי הנאשם נהג ללא רשיון וממילא גם ללא ביטוח. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של נהיגה ללא רשיון לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה ובעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח, לפי סעיף 2(א) ו-ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי.

58. הוכח גם כי הנאשם החזיק על גופו חשיש במשקל 0.3906 גרם נטו, לצריכתו העצמית. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם גם בעבירה של החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) יחד עם סעיף 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים.

59. עוד הוכח כי הנאשם ניסה להימלט מהשוטרים וכן התנגד למעצרו. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם גם בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין ובעבירה של התנגדות למעצר, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש).

ניתנה והודעה היום ז' אדר ב' תשע"ו, 17/03/2016 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה למתן גזר דין ליום: 17.4.16 בשעה 11:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום ז' אדר ב' תשע"ו, 17/03/2016 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית: טובה.

הוקלד על ידי טובה ממן